

He emprès aquest camí per vèncer la dificultat d'emprendre'l.
Josep PLA

Sense més arma que l'esguard salvatge.
Josep CARNER

La vida, als tolls, s'ondula com un peix,
i un vent de nacre fa lluir la closca
del cel d'hivern mentre, rabent, s'enrosca
a l'aspa immensa d'un altre any que neix,

i sembla nou tot el que veus, tot creix
com dins el ventre d'una mare; l'os que
es forma, tendre, pur, sense cap osca,
del tronc d'aquesta llum i el seu esqueix

no sap on va, però et deu la frisança
posada en el destí: sap que s'hi atansa
si és que alça el vol calçat amb els teus passos,

perquè ets llera del riu que s'enriola,
ona tranquil·la que el delit bressola,
i el món s'eixampla, amable, entre els teus braços.

Santa Eugènia de Berga, gener del 2013

Pregunta

Escolta. Sents la queixa eixuta
—durícies de llum insípida,
fressa antiga, saliva morta—
esquerdant-se com mans llarguíssimes
de bruixa vella?
Busca el sentit, el mot que se'm desdiu
als dits.

El meu cos i jo som persones diferents. Acluco els ulls: la ment s'eixampla, s'escampa, lenta com la mel freda dels dies. Sento mareig, nàusees, negre vertigen. Em sento, per un instant, profundament arrelat al desarrelament de la vida. Una quieta tremolor em batega al cap dels dits. És la vida? Vull palpar-ne el goig. Enduts pel desmai d'un vent anònim, el temps travessa l'instant de cap a cap, en la foscor. Abans, ara, després. L'any que ve. Obro els ulls, em miro les mans, me les vigilo. No sé si encara sóc aquell, no sé si encara el meu cos m'acompanya.

Alba

Per a la Gemma

Com ocells malferits que acliquen l'ala,
els ulls oberts aguaiten la lluor
sabent que emprenen el camí feréstec
sense cap pou gelós de boca bruta
que enfangui i freni l'alba.

Alta mar

S'asseu a terra el peu descalç. Atzurs
amaren veus reptant com algues entre
el seny, el somni i la rebava blanca
d'antics avuis deixats sense llimar.
Tot, al final, comença: pas a pas
remotes rutes s'esbraven i no
s'albira l'altra riba des de l'alta,
tèrbola, immensa mar d'aquests minuts.

Pensament

Per a en Jaume

Ajup el cap i ensuma neguitós,
s'arrenca a córrer (la boca es rebolca
per terra) fins al colze del turó.
Sotja la plana quiet i escolta, pur.

Els petges

Veig, a través de la vella dorment,
la fulgor fosca de les siluetes,
i desenterro el món a cada passa,
i a dins del sot que deixen les paraules
hi colgo els ulls, els petges del paisatge.

Rostos avall

Sobre la gespa lluu el rou violeta
estabornit pel sol. De nou, l'arruga
afònica d'un rastre lleu de boira
es trenca just per l'aresta finíssima
d'un moviment: esclata a l'arbre un ram
d'ocells atemorits; retruny, al lluny,
la vida rodolant rostos avall dins nostre.

Taula

11	La vida, als tolls, s'ondula com un peix...
13	Pregunta
15	El meu cos i jo...
17	Alba
19	Alta mar
21	Pensament
23	Els petges
25	Rostos avall
27	Paraula
29	Lladre
31	Ser sols
33	Però
35	Termal
37	Caminem per camins...
39	El pa
41	La sang
43	De vidre
45	Cap al miratge
47	Tornar
49	D'anou
51	Puigsacost
53	Cicatriu
55	La carena
57	A les palpentes
59	Amb força premo la mandíbula...

61	Múscul
63	La pròtesi
65	Còrvid
67	D'interior
69	Puges l'escala amb lentitud...
71	Foc fidel
73	Deute
75	Com l'últim blau
77	Recer
79	Cada gest
81	Semblances
83	Segon aclariment
85	De dins de casa estant...
87	L'espasme
89	Suposició
91	La pàgina
93	Entrega
95	Tornàvem de venir, i sobre l'asfalt...